

[Finansministeren.]

nået De Forenede Staters godkendelse af den anvendelse, som sidste forår blev besluttet. Det vil altså sige, at hvis regeringen skulle standse Marshallånen, så skulle den for det første løbe fra et politisk forlig, hvori den er deltager, og for det andet løbe fra en overenskomst, som Danmark har sluttet med et andet land, og derom kan der naturligvis ikke være tale. Derfor må forespørgslen naturligvis besvares benægtende.

De realiteter, som jeg her har fremdraget, kender det ærede medlem hr. Oluf Pedersen utvivlsomt også. Jeg går ud fra, at han har sat sig ind i baggrunden for den sag, han rejser forespørgsel om. Derfor er der ikke nogen som helst reel baggrund for den forespørgsel, der er stillet. Hvis der skal foreligge nogen motivering for den, må den være af politisk art, og det fremgik også tydeligt af de vidt-svævende betragtninger om alle mulige andre ting, at det, vi her stod overfor, var en politisk tale. Men vi skal jo også snart have landstingsvalg.

Forespørgeren (Oluf Pedersen): Jeg takker finansministeren for svaret.

Det er rigtigt, at disse udlån af Marshallpenge er et led i et politisk forlig. Det er også rigtigt, at der ingen tvivl kan være om, at udpumpningen af penge gennem Marshallånen, som kun i ringe grad finder sted i øjeblikket, men som efter loven vil finde sted fremover, utvivlsomt medfører den største fare for at forøge underskuddet på betalingsbalancen. Regeringen mener, at vi skal begrænse dette underskud, og kommer antagelig derfor og forlanger, at vi skal betale endnu flere skatter, men så er det dog naturligt, at man stiller det spørgsmål til regeringen, om den ikke kunne tænke sig i stedet for at standse for disse udlån. Og der er jo ikke noget som helst til hinder for, at regeringen kommer med et forslag herom, eller at spørgsmålet indgår i de drøftelser, som regeringen fører. Jeg havde tænkt mig, det skulle være muligt at få regeringen med til i stedet for at gå ud og hente nye skatter så at standse den udpumpning, der finder sted.

Jeg tror ikke, at den højtærede minister af den grund, at man er forpligtet overfor Marshallorganisationen vedrørende brugen af pengene, vil få nogen vanskeligheder; så skulle jeg da helt have misforstået, hvordan det forholder sig her.

Den højtærede finansminister siger: — det er jo også rigtigt —, at kreditpolitikken

skal ses i sin helhed. Det er jo det, jeg har forsøgt, og det er begrundelsen for, at jeg har omtalt disse økonomiske problemer i deres helhed.

Det er også rigtigt, som ministeren siger, at i praktisk arbejde må man tale sig tilrette. Jeg har tænkt mig, at forhandlinger mellem politiske partier burde foregå på den måde, at man tog det gode, som man kunne finde i de forskellige partier, men jeg er desværre blevet sørgeligt skuffet, for jeg synes, det politiske liv har formet sig på den måde, at man hugger det tåbelige fra det ene parti og forener det med noget endnu mere tosset fra det andet, og så tror man, at man får en helhed ud af det.

Nogle vil måske mene, at jeg fælder for hård en dom, men jeg fælder dog ikke nær så hård en dom over den økonomiske politik, som de fire gamle politiske partier selv fælder, som den minister fælder, der rejser landet rundt og siger, at man står på ruinens rand; så er vor dom dog meget blidere.

Jeg mener, det er en forkert politik, man har ført, og at den kan give anledning til visse overvejelser. Jeg mener for mit vedkommende, at det må være en politisk opgave at holde orden i den offentlige økonomi; det er statens opgave. Det er ikke statens opgave at blande sig i folks private sager. Da vi havde besættelsen og det endte med en meget stor gæld, den såkaldte tysker-gæld, foreslog jeg her i rigsdagen i 1945 ved et forslag til lov om orden i den offentlige økonomi, at man skulle gennemføre en nedskrivning af alle formuer med en trediedel og bruge det beløb, man derved fik, dels til indførelse af fuld grundskyld, som man udlignede skødehavernes tab ved, dels til afvikling af den offentlige gæld. Jeg sagde dengang, at det krævede en regering, som havde mod, men hvis man ikke gennemførte en sådan lovgivning, ville resultatet blive, at vi fik gældsnedskrivningen på den måde, at man lavede inflation og reducerede pengenes værdi, og det kan da siges i dag, at jeg har haft ret i den betragtning, jeg gjorde gældende dengang. Man hyklede venskab overfor sparere, man sagde: det er forfærdeligt, nu skal sparere afgive en trediedel af deres indkomst ved renten, til trods for at dette blev modsvaret af skattnedsættelser. Nu har man selv lavet devaluering ved, at man har forringet sparernes købeevne med en trediedel, men i stedet for skattelettelse gav man skattestigning og det, så det klodsede. Finansministeren gennemførte en eengangsskat på et meget dårligt grundlag, og forsåvidt også af et altfor